بله ډیوه

1. د کتاب نوم — بله ډیوه
2. لیکوال — خالد حیدري
3. د لیکلو نیټه — 2000 کال
4. خپرندوی — پښتو ادبي بنډار
5. برېښنا لیک — afghanitan.anag@gmail.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

هغو عاشقانو ته چی د مینې درد په زړه کښې ساتي

يادونه

د يادونی وړ بولم چی دا ناول په لنډو ليکل شوې موخه يې داده چی لوستونکي ډير نه په تمعه کوي لنډ او اړين معلومات په لنډ وخت کښې لوستونکي ته هديه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

د پشکال میاشت وه وروسته له غرمي دوه بجي وی ګرمي بي پایه وه داچي د کډوالي ژوند وه برښنا مو هم نه لرله زه او باغچه ګل د کورونو څخه را ووتو سره له دي چی تبې مي تازه وه او ډاکټر د لمبلو څخه منعه کړی وم خو ګرمي دومره ډیره وه بله چاره مو نه لرله د کلي ستر نار ته لاړو او ښه ډیر مو ولامبل شاوخوا دري بجی وي چی اکا راغږ کړ قیومه څویه دلته راشه ژر ژر می جامي په غاړه کړی او ورمنډه مي کړه اکا ویل کورته ولاړ شه جامي دی بدلی کړه ما دی ابا ته ویلي تاته مي دنده موندلې اوس دی وروولم ډیر خوښ شوم کورته لاړم مور جامي راکړی بدلی می کړی بیرته اکا ته ورغلم موټر ته پورته سو او د حیات اباد په لوري روان شو په زړه کښئ ډیر خوښ وم خو کله به چي باغچه ګل را یاد شو لږ به خپه شوم چی هغه به زما په نه شتون کښئ د چا سره ګرځي ما او باغچه ګل به په ګډه د هر چا په مخ کښئ دریدو ښه یوالی او تحاد مو لره موږ به چی یوځای وو د کلي ښوښو ځوانانو به هم موږ سره د شخړې جرات نه کوو لنډه دا چی حیات اباد ته ورسیدو زه یې یو مشر سړي ته چی د ساتونکي یا څوکیدار دنده یې لرله په لاس ورکړم هغه له ځان سره کورته بوتلم هلته یو پوخ عمر لرونکی ښځه وه هغې ته یې وروپیژندم هغې راته هرکلې اوویل او ځینې پوښتنې یې راځخه وکړي په پای کښئ یې وپوښتل بچیه تا خپلی جامي ولی نه دي راوړي ما ورته اوویل زه یوازې دوه جوړه جامي لرم هغه بله جوړه به هم د چا په لاس راواستوي هغې وخندل څه یې ونه ویل او لاړه په تلوتلو کښئ اوویل څوکیداره ده ته خپله خونه وښایه کله چی زه او څوکیدار کاکا خونې ته ولاړو لمړی می په پکه سترګې ولګیدی ډیر خوښ شوم او د خدای ج شکر می ادا کړ مازدیګر د کور خاوند عاطف خان هم راغی څوکیدار کاکا زه ور وپیژندم عاطف خان په لمړی لیدنه کښئ راته په قهر شو تاته چا سلام نه دی ښودلی زه غلی شوم چوپتیا مي غوره وګڼله زکه ډیر په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخته ددندی خاوند شوې وم ماښام عاطف خان تلخوني یا تاکاوي
ته وروغوښتم ورغلم سلام می ورواچوه خان بیا په قهر شو ویل
یې ډیر سلامونه مه اچوه زړه مي ډیر ورته تنګ شو زړه مي غوښتل
چی همدلته یې ښه وډبوم خو چوپتیا مي غوره وګڼله عاطف خان
خپل پچي راوپیژندل دوه زړه سواندي ځامن او یوه ښکلی لور په ما
یې امر وکړ زهرا ته به بی بی وایې او زامنو ته به مي فیصل خان او
ادنان خان ماهم او ویل ښه ده خان صاحب اوس به زه لاړشم عاطف
خان هم د ګوتو په اشاره اوویل ورزه زه خپلی خونې ته لاړم لږ شیبه
وروسته زهرا راغله او له هنداره یې راغږ کړ ستانوم څه دی قیوم
زهرا اوویل ډیر ښکلی نوم ده ښونځي دی لوستی، او تر لسم پوري
می لوسته زهرا اوویل شابس زه هم سږکال د لسم ټولګي نه فارغه
شوم له مایې ځینې پوښتنې وکړي زه په انګلسي نه پوهیدم او هغه
په پښتو زکه یې ټولی پوښتنې بي ځوابه پاتې شوي په پاي کښې راته
اوویل د بابا په خبرو مه خفه کښیږه هغه ډیر نیک انسان دی یوازې د
مغزو نه لږ کرک دی ما ویل نه ستونزه نشته تاسو ټول ډیر ښه خلک
یاست په دی وخت کښې د زهرا مور راغله او ماته یې ویل رازه بچیه
تاته ځینې کارونه درپه ګوته کړم زه یې پخلنځي ته بوتلم او څو نا اشنا
کارونه یې راپه ګوته کړل لکه لوښي مینځل جارو وهل او داسې نور
په همدی بی خونده کارونو بوخت وم ورځې او شپې تیریدی یوه ورځ
چی غالب د یونې یا یکشنبه ورځ وه د خوراکي توکو د پیرلو په موخه
د مارکیټ په لور روان وم په لاره مي د زهرا سره په داسې حال کښې
ولیدل چي هغه د خپل ملګري وقاص سره په موټر کښې د هغې سیمي
څخه تیریده ماته یې سلام وکړ ویې خندل او لاړل ماښم ددروازی
زنګ وشرنګیده زه د عاطف خان په میلمستون کښې وم میزونه می
پاکول څوکیدار کاکا دروازه خلاصه کړه زهرا را دننه شوه د څوکیدار
کاکا سره یې ټوکې لرلي د عادت له مخي یې ورته کوم څه اوویل
دواړو وخندل زهرا زه ولیدم نیږدي راغله او ویې ویل قیوم خان سلام
خومي درته وکړ خوشحال شوي که نه ماویل او بی بی ډیر خوشحال
شوم زهرا وخندل روانه شوه بیا ودریده مخ یې راواړه قیوم خان هغه
وقاص وه زما ټولګیوال ده هیله ده چي بابا ته اونه وایې ماویل سمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده سبا سهار لس بجي د زهرا ماما راغي سلام مي ورته وکړ هغه هم
علیک اوویل زهرا د ماما په لیدو ډیره خوښه شوه په منډه راغله غیږ
یې تري تاوه کړه د سترې مشي وروسته یې زه ورو پیژندم هغوي چې
کله د میلمه خوني په لور روان شوه زهرا شاته را وکتل موسکۍ شوه
لاس یې راته اوښوروه او د نوري کورني سره د لیدو په موخه دننه
لاړل د زهرا موسکا او لاس ښورونې پرما ډیر اغیز وکړ په زړه مي څه
وشوه داسې څه چې د زهرا تصویر مي په سترګو کښئ پاتې شو دا
چې د پښور ټول ښونځې او پوهنتونونه روخصت وه زهرا به تل په
کور کښئ وه کله کله به د ملګري په پلمه د وقاص سره د لیدو لپاره
تلله هر وار به چي راستنه شوه ماته به یې په دوه لاسونو سلام کوه
او ترخو به چي خپلی خوني ته رسیده دوه یا دري واري به یې شاته
راکتل او خوږه مسکابه یې کوله د هغې د هر وار کتو سره به مي له
پښو دمه لاړه رنګ به مي زیړ شو یوه ورځ د زهرا ټوله کورنۍ د چمن
ترځنګ په برنډه کښئ په څوکیو ناست وه سخت طوفان شو زهرا
راغږ کړ قیومه دلته راشه ورغلم له مایې وغوښتل چي بام ته وخیژم
او کیبل سم کم زه هم لاړم هغه مي وکړه خو داچي پري نه پوهیدم
بریالي نه شوم کله چی بیرته راښکته شوم زهرا رانیږدی شوه ویې
خندل نوره هم رانیږدي شوه غوښل یې چی څه اووایې په دی وخت
کښئ کوچني ورور راغی او ټوله قیصه یې خرابه کړه هغه اویل اه زه
به بابا ته اوویم تاسو څه کول زه ډیر وډار شوم زهرا ویل مه ډاریږه
هیڅ خبره نه ده ادنان یې په یو چاکلټ دوکه کړ اوبس   وروسته له
همدي شیبی زه ډیر ډاډه شوم کله به چي زهرا په ستره خونه کښئ
ټلویزیون کوت مابه ورته له پخلنځي کتل داسې چي ټول کارونه به
راڅخه پاتې وه مشري بی بی به ویل بچیه ته خو ډیر کاریګر وي اوس
ولی داسي لټ شوي یې یوکار هم سم نه کوي کله به چي زهرا په خپله
خونه کښئ وه په یو پلمه به ورغلم او وبه مي لیده هغه به موسکې
شوه څه به یې نه ویل لنډه داچي یوه شیبه به هم نه تیریده چي هغه
ونه وینم زهرا به چي له میلمنو سره وه او یا به هم د خپلي کورني
سره وه داسې شوخي اشارې هب یې کولي چي زه به هیران شوم
چی دا جینۍ خو هیڅ ډار نه لري زه به چي په کار بوخت وم تل به په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه پلمه زما خواته راتلله او ځان به یې راته اوښود په یوه پلمه به یې ځپل لاس زما د لاس سره ونښلو او داسې(نور) وخت تیریده چې یوه ورځ د زهرا امه یاترور د لندن څخه راتله د هغې کورني د هغې د امه پسي هوايي ډګر ته لاړل یوازې څوکیدار کاکا زه او زهرا په کور کښې پاتي شو عاطف خان چې کله له کوره وته ماته یې په قهرجن غږ اویل هلکه زهرا په کور کښې یوازې ده پام کوه داسې لکه په ټوله قیصه چې خبر وي ماویل سمه ده زهرا زه تل خوښې ته وغوښتم او له ماڅخه یې اوغوښتل چې ورسره په کامپیوټر کښې لوبې وکړم هغه ماته نیږدي وه دومره نیږدی چې هیڅ واټن نه وي ماهم د همدی وخت څخه ګټه پورته کړه او ورته ومي ویل زهرا جاني زه درسره مینه لرم هغې په برق برق وخندل پوهیږم ګرانه زه هم کله چې ته ماته پټ پټ ګوري هغه چې ته فکر کوی چې څوک دی نه ویني په اصل کي تاټول وینې زه چې ستا دا لیونتوب ګورم او ستا مینه ګورم زړه می غواړي چې ټوله دنیا پریږدم او ستاپه څنګ کښې اووسم تل می زړه غواړي چې تا ځانته نیږدي کړم خووووو......خو څه ته خو پوهیږي چې زه یو ملګري لرم هغه زما ټولګیوال وقاص یادوم زما او د وقاص تر مینځ هیڅ پرده نشته موږ یوبل ته ډیر نیږدی یو او ترټولو اړینه دا چې له یوبل سره مو د واده کولو ژمنه کړی زه چپ پاتې شوم زکه ماسره د ویلو څه نه وو زهرا هم لږه شیبه غلی وه ورسته یې اویل زما واده ته لا ډیر کلونه پاتې دي زه به تل ستا دمینې قدر کوم او ستا هره غوښتنه به په سر سترګو منم نه پوهیږم چې په ما دی څه جادو کړی ماسره د ویلو څه نه وو له همدی کبله غلی پاتې شوم او د تلخوني دباندې اووتم زهرا هم په تلوتلو کښې له ماڅخه هیله وکړه چې ما اوښه همداسي څلور ورځې تیري شوې او ما په دی څلورو وروځو کښې د زهرا سره هیڅ اړیکه نه لرله نه مي ورته کتل او نه یې راته خندل په پنځمه ورځ زهرا غږ وکړ قیومه تلخونې ته راشه دلته مار ده زه هم په چټکې ورغلم او د مار په سر می پښه کیښوده مامي له پښې تاوشو ډیر زور یې راکړ لږڅه یې ژوبل هم کړم خو مړ مي کړ کله چې د تلخونی راروان شوم هغې د لاس نه ونیولم او ځانته یې نیږدی کړم خوما کته کتل کوم غبرګون مي ونښود هغې هم په غوسه زمالاس پریښود او ویل یې مار

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د بانډې يوسه تلخونه صفا کړه بيازه او لاړه زه هم اړ وم چې دا کار وکړم ورځ تر بلی مو اړيکې خرابيدی تر دی چې يوه ورځ عاطف خان د عدت سره سم په ما غوسه شو ماهم پلمه لټوله اوس می پلمه پيدا کړه د زهرا پلار می راچيه کړ او په ډبولو مې پيل وکړ زهرا او وروڼو يې رامنډه کړی او موږ يې سره جلا کړو عاطف خان چې ډير ډار شوی وه په لړځيدلي غږ يې اويل زما د کوره اوزه بيا دی دلته ونه وينم زه هم روان شوم کله چې له کوره دباندې اووتم فکر مې وکړ چې غريب سړی يې خپل کار به دی کوه هسې دی کارهم د لاسه ورکړ او زهرا هم کلي ته راغلم ابا ډير په قهر شو چې ګوندې ولی دی نوکرې پريښې د باغچه ګل دوي کور ته ورغلم دروازه مې وټکوله باغچه ګل راووت سترې مشې مو وکړه او قيصه ورته وکړه هغه راته اويل دا پيسه داره خلک مينه نه پيژني يوازې وخت تيروي داسې يې راته نوري قيصي وکړي چي هغه وخت می د زهرا ښځه او دميني د نوم ښځه سخته کرکه پيدا شوه د باغچه سره مي ژمنه وکړه چې نوره به نه زهرا يادوم او نه مينه بس کلی وو زه وم باغچه ګل وو او جنګونه د خپلی ژمنې سره سم مي بيا نه د زهرا نوم واخيست او نه مي ورسره اړيکه ټينګه کړه خو زه اوس هم د زهرا سره بی پايه مينه لرم اوس هم چې د زهرا نوم اخلم زړه می هماغسې په ټوپو شي لکه ښځګه به چي د زهرا په ښګ کښئ وم زما مينه ورځ تر بله لا زياتيږي د زړه درد می لا ډيريږي ....

هغه باران هغه طوفان کښئ چی نيږدی راغللی

هغه په مينه دی چی لاس راکړ او ښکول دی کړمه

هغه احساس هغه خيالونه مي له هيره نه ځي

پاي

(c) ketabton.com: The Digital Library

Last modified: 8:32 PM

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library